

Rojik Tamás

Az idővonal megsértése

Márton egy nap keménykalapban, sötét öltönyben, fehér ingben, csokornyakkendővel és sötét pólóval a kezében jelent meg a város pályaudvarán. Az áthaladó tehervonat kis híján elsodorta, alig tudott félreugrani.

– Elvéhettem a peront – tűnődött, ahogy a szerelvény után nézett.

A resti kerthelyiségében ülő farmerdzsekis fiúk zavart arccal méregették, az öltözete annyira meglepte őket, hogy a cigarettájukba is elfelejtettek beleszívni. Márton a zsebéből egy apró szerkezetet vett elő, alaposan megnézte a képernyőjét, majd felvonta a bal szemöldökét.

– Milyen évet írunk? – kérdezte a srácoktól.

– Nem veszünk semmit – válaszolta az egyikük röhögve.

Márton otthagya őket, és a közeli újságosbódéhoz lépett. Halott róla, hogy valaha papíron jelentek meg a hírek, a múzeumban látott is ilyet bőven, mégis amikor kiemelt egy példányt és megérezte a frissen nyomott lap illatát, bizsergető érzés járta át.

– Fizetni is fog? – zökkentette ki egy hordótestű férfi a szűk bódé ablakából kihajolva.

– Elnézést kérek – felelte Márton, és kis híján elfelejtette, miért vette a kezébe a hírlapot.

Ellenőrizte a címoldalon, amit a zsebében lévő szerkezeten látott, a dátum megegyezett. Tehát bő száz évvel elvétette az újrást.

– Ferenc József halott, igaz? – fordult vissza a biztonság kedvéért az újságoshoz, aki válasz helyett a hatalmas tenyerébe temette az arcát. – Sejtettem – motyogta Márton.

Az utazó tehát hiába kereste a pályaudvar várótermében az összekötőjét, aki gond nélkül vezette volna végig a korszakon, amire befizetett. Nem várta senki, talán nem is tudták, hol re-

kedt. Egyedül az idővonal megsértésével hívhatta fel magára a figyelmet. Ezt javasolták az utazásszervező cégnél hiba esetére. Ne tegyen olyat, amivel gyökeresen megváltoztatja a világot, elég egy apróság, például nyugodtan fedje fel magát, adjon hiteles információkat a jövőről, az iroda emberei észre fogják venni, érte mennek, az idővonalat pedig a vállalat költségén a szakemberek helyre fogják állítani.

Márton ötletlenül állt a pénztár előtt. Otthon sem számított kreatív embernek. A vagyonát örökölte, a háztartási robotgyára szó szerint önmagát működtette, neki csak el kellett költenie a bevételét.

Megtapogatta a zsebeit, a benne lapuló bankjegyek már aligha érvényesek, legfeljebb gyűjtők vették volna meg. Minél hamarabb fel kellett hívnia magára az utazási iroda figyelmét.

Szórakozni érkezett, buja nőket, valódi alkoholt, igazi kávé, húsból készült ételeket ígértek neki, ehhez képest szegényebben állt ott, mint bármelyik őse valaha. Megkereshette volna az ükükükapját, de a családja akkor még Németországban élt, utazásra pedig hiába gondolt, egy kiflire sem volt pénze.

– Időutazó vagyok – szólított meg egy rendezett öltözékű, negyven körüli férfit.

– A múltból? – nevette ki az a sétapálcát méregetve.

– Nem, a jövőből. Ne tévesszen meg a ruhám.

– Nem tudtam, hogy tegeződünk – felelte sértetlen a másik. Mártonnak eszébe jutott, hogy a magázást még bizonyára nem törölték el. Az utazási irodánál olvasott ilyesmiről a prospektusban.

– A jövőben már ez az egyetlen forma lesz – mondta lelkesen, majd óvatosan körbenézett, de még mindig nem jött érte senki a saját korából. – Elárulok még valamit – suttopta a férfinak, aki egyre kényelmetlenebbül fészkelődött.

– Csak gyorsan, mert indul a vonatom – válaszolta, hogy szabadulhasson végre.

– Amerikát terrortámadás éri majd. Két eltérített repülőgép a manhattani ikertornyokba csapódik, amitől azok leomlanak – magyarázta ragyogó arccal.

– Ez évekkel ezelőtt volt. Vigyázzon az útból, még nincs jegyem – mondta idegesen a férfi, és félrelökte az utazót.

Márton egy közeli padra ült, és azon gondolkodott, mivel győzhetné meg az embereket. Nem ebből a korszakból készült fel otthon, a történelemórákon pedig soha nem figyelt.

Napokon át bolyongott, és a szembejövőknek azt bizonygatta, hogy a jövőből érkezett. Világháborúkról mesélt, a Szovjetunióról, űrszondákról, a Marsra épített állomásról, rovarévről, de a legtöbben egyszerűen faképnél hagyták. A zsebében lévő időmérő szerkezetet mutogatta, de az emberek órának vagy mobiltelefonnak nézték. Senki nem hitt neki, bolondnak vélték, akit az utcára tettek az intézetből. Néhányan aprót vagy péksüteményt nyomtak a kezébe, és lassan megszokták maguk körül a furcsa beszédű férfit, aki egyre rosszabbul nézett ki a szakadt öltönyében, ápolatlan, hosszú a szakálla, csimbókokban áll a haja, a kalapja büzlik a galambürüléktől.

– Értem fognak jönni – motyogta egyre az egyik kirakat kőpadkáján, ahol végül berendezkedett. Itt talált rá az utazási iroda ügynöke, aki a jelentésében megírta, hogy az üzletembert kiiktatták, ahogyan a konkurens cég megrendelte, az eltérítés sikeresen zajlott, visszatérésére nincs reális esély. Már épp indult volna a saját korába, amikor meglátta, hogy Márton figyel. Az ügynök nem érezte emberségesnek úgy hazatérni, hogy a férfi végignézi az ugrását. Dobott neki egy kis aprót, amit a zsebében talált, és csak néhány utcával arrébb, egy kapualjból adta meg a jelet az indulásra.

Márton az elé vetett pénz után nyúlt. Az egyik érme elütött a többitől. Megvizsgálta közelebbről, majd remegő kézzel kapott a szemétből szerzett, szakadt hátizsákjához, aminek az oldalából kivette a szerkezetet, amivel annak idején tájékozódni próbált. A gép már rég lemerült. A férfi kinyitotta a hátulját, kivette az apró akkumulátort, és a helyére illesztette az érmét. Ahogy bekapcsolta, a tájoló képernyőjén fény jelent meg.

Még éveken át mutatta a pontos időt.